

КЪСМЕТЪТ И ДЪРВАРЯТ ПРИКАЗКА ОТ МАЛА АЗИЯ

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

КЪСМЕТЪТ И ДЪРВАРЯТ^[0]

Преди стотици години в една гора живеел дървар с жена си и децата си. Той бил много беден, имал само една брадва, с която да се прехранва, и две мулета да откарва отсечените дърва до съседния град, но работел здравата и винаги ставал от сън преди пет часа, зиме и лете.

Така минали двайсет години и макар че синовете му били вече големи и ходели с баща си в гората, като че ли всичко било против тях и те си оставали все така бедни. Накрая дърварят се отчаял и си казал:

— Струва ли си да работя толкова, след като досега не съм забогатял и с един грош? Няма повече да ходя в гората! А може пък, ако си лежа в леглото и не тичам след късмета, един ден той да ме навести.

И така, на другата сутрин той не станал от леглото и когато минало шест часа, жена му, която почиствала къщата, отишла да види какво се е случило.

— Болен ли си? — попитала тя учудено, изненадана, че го намира необлечен. — Петелът кукурига вече толкова пъти. Крайно време ти е да ставаш.

— Защо пък трябва да ставам? — попитал мъжът, без да се помръдне.

— Как защо? За да отидеш в гората, разбира се.

— Да, и като се трепа цял ден, едва да припечеля колкото за едно ядене.

— Но какво можем да направим, клети ми мъжо? — казала тя. — Такава ни е съдбата и сигурно късметът никога няма да ни се усмихне.

— Е, до гуша ми дойде от прищевките на късмета — извикал той. — Ако иска, ще ме намери тук. Но повече за дърва няма да ходя!

— Скъпи мъжо, ти си полудял от мъка! Мислиш ли, че късметът ще дойде при някого, който не го търси? Облечи се, оседлай мулетата и

се залавяй за работа. Не знаеш ли, че вече нямаме и залък хляб вкъщи?

— Не ме е грижа и в гората няма да отида. Няма смисъл да си приказваш, нищо няма да ме накара да променя решението си.

Напразно го молила и увещавала слисаната жена, мъжът ѝ упорито отказвал да стане от леглото и най-сетне тя изгубила надежда, оставила го и отишла да си гледа работата.

Един-два часа по-късно един човек от съседното село похлопал на вратата и когато жената отворила, казал:

— Добро утро, майко. Имам да свърша една работа, та исках да попитам дали твоят мъж ще ми послужи с вашите мулета, гледам, че не ги използва, а може би ще дойде и да ми помогне?

— Той е горе, по-добре питай него — отвърнала жената. Човекът се качил горе и повторил молбата си.

— Съжалявам, земляк, но аз се заклех да не ставам от леглото си и нищо няма да ме накара да наруша обета си.

— Добре, тогава би ли ми услужил с двете си мулета? Ще ти платя нещо за тях.

— Разбира се, земляк. Давам ти ги с най-голямо удоволствие.

Човекът излязъл от къщата, извел мулетата от конюшнията, метнал по две торби на гърбовете им и ги закарал на едно поле, където бил намерил скрито съкровище. Напълнил торбите с пари, макар и да знаел много добре, че те принадлежат на султана. Но докато тихомълком карал мулетата назад към къщи, видял двама войници да се задават по пътя. Човекът знаел, че ако го заловят, ще го осъдят на смърт, и побягнал назад в гората. Мулетата, оставени сами на себе си, се запътили към конюшнията на своя стопанин.

Жената на дърваря гледала през прозореца, когато мулетата спрели пред вратата, толкова натоварени, че почти не се виждали изпод торбите. Без да губи време, тя извикала мъжа си, който още се излежавал в леглото.

— Бързо, бързо, ставай бързо! Нашите две мулета са се върнали с торби на гърбовете си, напълнени с нещо толкова тежко, че бедните животни едва се държат на краката си.

— Жено, колко пъти вече ти казах, че няма да стана. Защо не ме оставиш на мира?

Като видяла, че не може да очаква помощ от мъжа си, жената взела един голям нож и срязала вървите, с които били завързани

торбите на гърбовете на животните. Торбите паднали на земята и от тях се посипали купища жълтици, докато малкото дворче засияло като слънце.

— Съкровище! — ахнала жената, щом се съвзела от изненадата.
— Съкровище! — и хукнала да съобщи на мъжа си.

— Ставай, ставай! — извикала тя. — Ти беше напълно прав да не ходиш в гората, а да чакаш късмета в леглото си — най-после той дойде! Нашите мулета се върнаха, натоварени с всичкото злато на света, и сега то лежи в двора. Никой в цялата страна не е толкова богат, колкото сме ние!

Дърварят мигом скочил на крака и изтичал на двора, където се спрял заслепен от блясъка на монетите, разпилени наоколо.

— Виждаш ли, скъпа ми жено, че съм бил прав — казал той най-сетне. — Късметът е толкова капризен, че никога не можеш да разчиташ на него. Колкото и да тичаш след него, все ще бяга от тебе, но ако не му обръщаш внимание, рано или късно ще те навести.

---

[0] *Източник:* The Brown Fairy Book. Andrew Lang, editor. London: Longmans, Green, and Co., 1904. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.